

Erkenning

Ik was met Ria meegegaan omdat ik zijn verhaal wel eens van hemzelf wilde horen. Hij behoort niet tot mijn vriendenkring, integendeel, maar dat is niet van belang. Hij strijdt al jarenlang zijn eenzame strijd tegen een niet te doorgronden tegenstander, die gemeente Wijdemeren heet. Het kost hem veel geld, want advocaten zijn duur, maar hij geeft niet op. De strijd lust is in al die jaren niet verminderd.

Zo zaten wij, op een zonnige middag, op zijn terras nadat we zijn terrein grondig hadden bekeken, Ria, lid van de gemeenteraad, en ik, slechts geïnteresseerde, en luisterden naar zijn betoog. Dat was in de eerste plaats voor Ria bedoeld, want als er ooit een mogelijkheid is om de strijdbijl te begraven dan is het nu, omdat een nieuw bestemmingsplan in voorbereiding is en de gemeenteraad in zijn voordeel kan beslissen.

Het is een paradijselijke omgeving, waarin hij woont en die hij geheel op eigen kracht heeft ontwikkeld en vorm gegeven. Niets verstoort het natuurlijke landschap, dat zich breed en boeiend uitstrekt zover het oog reikt. Maar op de terrastafel stapelen de papieren zich op. Aanschrijvingen, dwangbevelen, handhavingbesluiten, uitspraken van de Raad van State, vergunningen, die later weer worden ingetrokken, een angstaanjagend bewijs, dat er met de gemeente Wijdemeren niet te spotten valt. Tegen zo'n beetje van alles wat hij op zijn terrein onderneemt wordt bezwaar gemaakt, en komen wankelmoedige bestuurders met de vreemdste beslissingen.

“Ik heb”, zegt hij “zeker al zes ambtenaren versleten. De een gaat, de ander komt. Ze willen meten, ze willen fotograferen, ze schrijven rapporten die ik niet te zien krijg. Dat doen ze nu al jarenlang en de chaos wordt alleen maar groter.”

Talloos zijn in ons land de verhalen van burgers, die het moeten afleggen tegen starre bestuurders, die onwrikbaar in hun superioriteit en hun gelijk geloven. Die voor lovende initiatieven in hun dorp of stad geen belangstelling hebben. Wat zich hier afspeelt hoort in dat rijtje thuis. Nu zijn in een ultieme poging om de kwestie te regelen, alle raadsfracties uitgenodigd om ter plaatse van zijn streven naar erkenning kennis nemen en met eigen ogen waar te nemen waarom het gaat.

Na afloop van het gesprek rijd ik met Ria terug naar Kortenhoef. We doen er hoofdzakelijk het zwijgen toe. Maar naar ik vurig hoop zal ze in de gemeenteraad haar mond open doen.

Putter

Putter